

ทำดี ได้ดี

พรเพ็ญ วัฒนาบดี

R21020

“การสร้างความดี ถ้าทำถูกสถานที่ ถูกตัวบุคคล ถูก
กาลเวลา เสมอต้นเสมอปลาย รับรองได้ดีแน่” หลวงพ่อจรัญสอนเช่นนี้
อยู่เป็นประจำ

ข้าพเจ้าเป็นชาวจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นบุตรของนายวิโรจน์ นางสีม่วย มี
น้องสาว ๒ คน และน้องชายอีก ๑ คน ข้าพเจ้าจบการศึกษาระดับปริญญาตรี จาก
มหาวิทยาลัยรามคำแหง และสอบบรรจุได้เป็นข้าราชการ สำนักงานสรรพากรพื้นที่
นครศรีธรรมราช

ข้าพเจ้าได้ไปวัดอัมพวันโดยบังเอิญกับพี่ลัดดาวลัย รักไทยแสนทวี (พี่ดา) ในระหว่างที่ข้าพเจ้ารับราชการในกรุงเทพฯ พี่ดามักจะชวนข้าพเจ้าไปเป็นเพื่อนในวันหยุดเพื่อรักษาศีลให้คุณพ่อและคุณแม่บ่อยๆ ข้าพเจ้าได้รับคำแนะนำจากพี่ชาตรีให้ไปวัดอัมพวัน ข้าพเจ้าได้ยินว่าวัดอัมพวันปฏิบัติเคร่งครัด จึงไม่อยากจะไปเพราะไม่เคยปฏิบัติธรรม แต่ในที่สุดก็ได้ตกลงกันจะไปวัดอัมพวันเพียง ๒ วันเพื่อทดลองดู

เมื่อไปถึงวัดอัมพวันในช่วงเย็นของวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๓๘ ก็ได้พบผู้คนมากมาย ได้มีการสวดมนต์ทำวัตรเย็น และต่อเนืองไปจนถึงการได้ทำวัตรเช้ากับหลวงพ่ोजรัญ ในวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๙ หลังจากนั้นก็แยกกันไปตามที่พัก และตื่นนอนในตอนเช้าของวันนั้นเพื่อปฏิบัติธรรม ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรม เมื่อเดินจงกรมได้ไม่นานก็เกิดอาการเวียนศีรษะ จึงได้นั่งลง นั่งได้สักพักก็นั่งไม่ได้ จึงคิดว่าจะไม่มาวัดนี้อีกแล้ว ทำไมทรมานเช่นนี้

ในระหว่างกำลังเรียนในคณะนิติศาสตร์ (ภาคบัณฑิต) ข้าพเจ้าได้ทำขนมกุ๊นส่งห้างแถวบางลำพู เนื่องจากไม่กล้ารบกวนขอเงินจากทางบ้าน ข้าพเจ้าได้รับเงินจากห้าง

ๆ อาทิตย์ละครั้งซึ่งไม่มากนัก เพราะสงฆ์เดี่ยว ประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๓๙
ข้าพเจ้ารู้จัก GIFFARINE โดยไปซื้อสินค้าให้สมาชิกในช่วงวันหยุด ข้าพเจ้าได้รับเงิน
จากบริษัทพอๆ กับการสงฆ์ และไม่เห็น้อยมากนัก จึงได้เลิกทำขนมสง

ในระหว่างศึกษา ปรากฏว่าข้าพเจ้าอ่านหนังสือจำไม่ได้หมด (อาจจะล้าเนื่องจาก
ทำงานด้วย) น้องอัมพวัน ช้วนขาว บอกข้าพเจ้าว่าสามเณรที่สอบได้ที่ ๑ ของประเทศ
ไทยมาจากวัดอัมพวัน เขาเรียกว่าสามเณรใจเพชร ทำให้ข้าพเจ้าต้องการจะไปฝึกสมาธิ
จึงได้ไปวัดอัมพวันอีกครั้ง และหาโอกาสปฏิบัติธรรมหลายครั้ง แต่ข้าพเจ้าปฏิบัติไม่ได้
(เดิน-นั่ง ไม่ครบชั่วโมง)

วันหนึ่งก่อนกลับบ้าน ข้าพเจ้าเห็นน้องทหารเรือ ช่วยพี่อชกผ้าของผู้ปฏิบัติธรรม
ข้างเรือนปริณณะ ข้าพเจ้าจึงเข้าไปช่วยซักผ้า และเกิดความคิดว่าเมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติ
ไม่ได้ ไปช่วยซักผ้าให้ผู้ปฏิบัติก็น่าจะดีกว่า หลังจากนั้นเมื่อถึงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์
และมีเวลาจะเข้าไปช่วยพี่อชกผ้าแต่ไม่ได้ปฏิบัติธรรมเนื่องจากมีเวลาน้อย และในวันที่
๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๔ ข้าพเจ้าและพี่สุภาพณี อิงคณินันท์(พี่แจจ) และวรรณิ พงษ์สงวน

สุข (เพื่อนจาก ม.ธรรมศาสตร์) ได้ตกลงทำบุญถวายพระและแจกแก่ผู้ที่ยากลำบาก

หลวงพ่เป็นครั้งแรก

หลังจากนั้นประมาณปลายเดือนตุลาคม ๒๕๔๔ พี่อรบอกข้าพเจ้าว่า ตั้งแต่ หลวงพ่ออกโทรทัศน์มีผู้ปฏิบัติธรรม มากขึ้น พี่อรซักผ้าไม่ไหว ข้าพเจ้าจึงได้ตัดสินใจ ซื้อเครื่องซักผ้าเพื่อช่วยให้พี่อรเบาแรง โดยผ่อนชำระร่วมกับน้องศิริวรรณ โชคไพบุลย์ พันธุ์ (จูน) และผู้ร่วมทำบุญ โดยขนเครื่องซักผ้าไปเก็บรถประจำทาง ซึ่งพนักงานขับรถ ได้เลี้ยวเข้าไปส่งให้หน้าวัด

ในที่สุดข้าพเจ้าก็สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะนิติศาสตร์ จาก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พร้อมกับได้บรรจุเลื่อนระดับในตำแหน่งหัวหน้างานที่ สำนักงานสรรพากรภาค ๕ จังหวัดชลบุรี ในตำแหน่งงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้กฎหมาย เมื่อถึงวันหยุดข้าพเจ้าก็ไปวัดเช่นเดิม

ก่อนเข้าพรรษาในปี ๒๕๔๕ ข้าพเจ้าได้ยินหลวงพ่อบุญว่า ใครพอมีเวลามาช่วย
ประเคนของให้พระด้วย เนื่องจากมีพระบวชเป็นจำนวนมาก และได้ยินอีกว่าใคร**ตั้งใจ**
จะทำอะไรในระหว่างเข้าพรรษา ถ้าทำได้ตามที่ตั้งใจไว้ก็จะประสบ
ความสำเร็จ ข้าพเจ้าจึงตั้งใจว่าเข้าพรรษาปี ๒๕๔๕ ข้าพเจ้าจะไปวัดในวันหยุด
เสาร์อาทิตย์ เพื่อช่วยงานวัดตลอดพรรษา และในพรรษานี้ข้าพเจ้าได้พบเพื่อนบวชเป็น
พระอยู่

ข้าพเจ้าเดินทางจากชลบุรีโดยรถตู้ประจำทาง ไปวัดในวันศุกร์ตอนเย็นหลังเลิก
งาน ถึงวัดประมาณ ๓ ทุ่ม และได้นำขนมหรือผลไม้ถวายพระในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น
ฝากปัจจัยร่วมทำบุญด้วยทุกครั้งตลอดพรรษา และได้ออกโรงทานในวันที่ ๑๔ ตุลาคม
๒๕๔๕

ช่วงน้ำท่วมชาวบ้านที่เคยเป็นแม่ครัวให้วัดไม่ได้ไปวัด เนื่องจากประสบปัญหา
ท่วม ข้าพเจ้าจึงได้เข้าไปช่วยทำอาหาร หลังจากนั้นข้าพเจ้าไปเห็นงานครัวและมองเห็น
คนมารับประทานข้าวในโรงทานของหลวงพ่อบุญ คิดอยากจะทดแทนพระคุณหลวง

พ่อจรัญบ้าง จึงตั้งจิตอธิษฐานขอได้ช่วยโรงครัวหลวงพ่อ หลังจากนั้นก็มีเหตุการณ์
ต่างๆให้ข้าพเจ้าได้เข้ามาช่วยโรงครัว และได้ออกโรงทานอยู่เป็นประจำในวันสำคัญๆ
ของทางวัด เมื่อข้าพเจ้าได้ทำงานครัวก็มีความรู้สึกว่ายากหากเราไม่ได้ปฏิบัติธรรม
จึงตั้งจิตว่าในพรรษาปีถัดไปจะปฏิบัติธรรมอย่างน้อยวันละ ๑ ชั่วโมง และสวดมนต์ทุก
วันตลอดพรรษา ปี ๒๕๔๖ และข้าพเจ้าก็ทำได้

หลังจากออกพรรษาจึงได้ทำติดต่อกันทุกวัน ถ้าวันไหนขี้เกียจปฏิบัติก็จะนึกว่า
หากเรานอนหลับและไม่ตื่นขึ้นมาก็จะไม่ได้ทำอะไรติดตัวไปเลย ทนได้นั้นก็จะลุกขึ้นมาเดิน
จงกรมและปฏิบัติธรรมทันที ทุกวันศุกร์ข้าพเจ้าจะกลับบ้านนครศรีธรรมราชถ้าไม่ไปวัด
เมื่อไปถึงบ้านก็พบว่าคุณแม่ไม่สบาย จึงขอย้ายกลับบ้านนครศรีธรรมราช โดยตั้งจิต
อธิษฐานไว้หากได้กลับบ้านขอให้พ่อแม่อนุโมทนา และส่งเสริมให้ข้าพเจ้าได้ไปวัดบ่อยๆ
ปรากฏว่าได้ย้ายกลับไปทำงานที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่นครศรีธรรมราช หลังกลับจาก
วัดอัมพวันในเดือนเมษายน ๒๕๔๘

วันที่ ๕ มีนาคม คุณพ่อได้กลับนครศรีธรรมราช ตอนเช้าดิฉันสังเกตเห็นคุณพ่อ ยกแก้วกาแฟดื่มแต่มือสั่นๆ จึงถามว่าคุณพ่อเป็นอะไร คุณพ่อบอกว่าไม่เป็นไรหรอก ช่วงนี้ไม่หิวข้าว คงจะไม่มีแรง เวลาประมาณบ่าย ๒ โมง ของวันศุกร์ที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๙ น้องข้าพเจ้าโทรบอกว่าคุณพ่อเข้าโรงพยาบาลอยู่ในห้องฉุกเฉิน ไม่ต้องบอกให้คุณแม่รู้ เพราะคุณหมอบอกให้ทำใจ แต่คุณหมอกำลังช่วยอยู่โดยใส่ยาได้ลื่น ข้าพเจ้า เดินทางไปโรงพยาบาล น้อมนึกถึงหลวงพ่อดังตั้งจิตอธิษฐาน ขอให้หลวงพ่อดีขึ้นให้คุณพ่อของข้าพเจ้ามีทางรักษาหาย หากคุณพ่อต้องสิ้นอายุขัยขอให้จากไปอย่างไม่ทรมานและไปสู่ที่สุคติ หลังจากนั้นประมาณ ๕ นาที ข้าพเจ้าก็ถึงโรงพยาบาล ปรากฏว่าคุณพ่อออกจากห้องฉุกเฉิน และคุณหมอได้ส่งต่อไปรักษายังโรงพยาบาลมหาราช จังหวัดนครศรีธรรมราช รุ่งเช้าอีกวันอาจารย์หมอได้ตรวจประวัติการรักษาของโรงพยาบาลรามมา คุณพ่ออาการดีขึ้น คุณหมออนุญาตให้ย้ายไปอยู่ห้องพิเศษ อยู่ในความดูแลของคุณหมอกมล แซ่ไคว่

ข้าพเจ้าไปวัดอัมพวันในวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๙ ได้เริ่มปฏิบัติธรรมเวลา ๑ ทุ่ม ถึง ๓ ทุ่ม ระหว่างที่นั่งสมาธิ ได้ยินเสียงมีคนมาบิดลูกบิดประตูห้องที่ข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่

ข้าพเจ้าก็กำหนดเสียงหนอ แต่ไม่ได้ลืมตา และได้ยินอีกครั้ง ตอนที่ผู้ปฏิบัติธรรมได้เลิกจากการปฏิบัติ ประมาณ ๓ ทุ่ม ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติต่อในคืนนั้นอีก ๑ ชั่วโมง ว่างนั้น ได้ยินเสียงสุนัขเห่า แต่ก็ไม่ได้สนใจ วันรุ่งขึ้น ตื่นเมื่อได้ยินเสียงระฆังตีประมาณตี ๒ รีบลุกขึ้นเตรียมตัวไปทำวัตรเช้ากับหลวงพ่ ประมาณตี ๓ ครึ่งได้กลับมาปฏิบัติที่ห้องต่ออีก ๔ ชั่วโมง และตั้งใจจะปฏิบัติต่อประมาณ ๘ โมงเช้า แต่ปรากฏว่าพีนกได้มาบอกว่าทางบ้านโทรศัพท์มาให้กลับบ้านด่วน เนื่องจากพ่ออาการทรุด ข้าพเจ้าได้ถึงวัดศรีทวีประมาณ ๒ ทุ่มครึ่ง ทราบทีหลังว่าคุณพ่อได้หมดลมหายใจในคืนวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๙ ในระหว่าง ๒ ทุ่มครึ่ง ถึง ๓ ทุ่ม เป็นเวลาเดียวกับที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน

ขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่จรัญที่ท่านได้สอนสั่งให้ทำความดี ส่งผลให้ข้าพเจ้าได้กระทำหน้าที่ของลูกในชาตินี้ได้ดีที่สุดในแล้ว ในวาระสุดท้ายแห่งชีวิต คุณพ่อได้กระทำแต่สิ่งที่เป็นบุญ และได้จากไปในขณะที่ลูกได้ปฏิบัติธรรมให้

เหตุการณ์ต่างๆที่ข้าพเจ้าได้ประสบ เป็นเหตุการณ์ที่ลงตัวประกอบเหมาะ
คล้ายๆจะเป็นเหตุบังเอิญ แต่เกิดขึ้นบ่อยครั้งจนไม่น่าจะเป็นความบังเอิญ น่าจะเป็น
ผลจากการสร้างความคิด เนื่องจากข้าพเจ้ากระทำเสมอต้นเสมอปลาย ตั้งแต่ปี ๒๕๔๖
เป็นต้นมา เมื่อถึงวันสำคัญทางศาสนาจะหาโอกาสมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน

ทำกุศลสถานที่คือทำ ณ สถานที่ซึ่งเป็นแหล่งเนืองนาบุญที่แท้จริง

ทำกุศลตัวบุคคล คือทำให้แก่ผู้มีศีลตั้งแต่ ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ และศีล ๒๒๗

ถูกกาลเวลา คือทำในขณะที่ผู้ทรงศีลมีจิตใจเป็นบุญกุศล ขณะที่มากราบนมัสการ
หลวงพ่ोजรัญ หรือปฏิบัติธรรม

ขออนุโมทนาบุญกับญาติธรรมทุกท่าน หากอ่านเรื่องราวของข้าพเจ้าแล้วเป็น
พลังผลักดันให้สามารถชนะตนเอง เริ่มทำความดีที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ก่อนที่
จะไม่มีโอกาสได้กระทำ โดยเริ่มด้วยการสวดพาหุงฯ และ อิติปิ โส เท่าอายุบวก ๑
แล้วท่านจะประสบผลดีที่ท่านไม่ได้คาดคิดมาก่อน

สมดังพุทธภาษิตที่ว่า **ทำดี ได้ดี**